cada dia al camp, doncs encara se senten forts. Pensem-hi i pensem també en aquells joves que estan fastiguejats de la vida. Què us agrada més? L'elecció l'heu de fer vosaltres.

Fem coses als nostres pobles: teatre, rondalles, grups d'esplai, de religió, de dansa, d'estudi... Encara que sigui molt mortificat hem de deixar una mica de banda tot el que és benefici personal i entregar-nos als altres. D'aquesta manera segur que ens sentirem més feliços.

Definim-nos, tracem fites a la nostra vida i fem el possible per a arribar-ri, intentem millorar, indroduïm-nos en els estaments dels nostres pobles i d'aquesta manera hi haurà renovació i aportació d'idees noves que tanta falta ens fan. Així crearem el nostre poble. Un poble del qual estarem orgullosos i contents perquè serà nostre i ens l'haurem guanyat amb el nostre treball com tants d'altres homes ho han fet abans de nosaltres. Si voleu donar el vostre ajut al Centre d'Estudis de la comarca, potser seria el primer pas. Si no ho feu ara, ja no ho fareu.

JOAN ÀNGEL LLIBERIA ESTEVE

UNA EDUCACIÓ PER A L'OCI

La cultura grega i l'època industrialitzada han rivalitzat per a donar a la vida humana un sentit ociós o un sentit laboral, respectivament; però l'home no ha nascut ni per a descansar absolutament, ni per a treballar només; ha nascut per a autorrealitzar-se en plenitud, i en el seu desenvolupament han de contribuir totes les coses de la terra, que es convertiran en instrument al servei de l'home, per tant també l'oci i el treball.

L'home no és un "productor" com ha pensat en alguns moments l'economia de lliure mercat. Tampoc l'oci pot ser un objectiu en si mateix. Oci i treball estan al servei de l'home.

Però no es podrà fer una pedagogia de l'oci si no canvia la mentalitat sobre el significat del treball i de l'oci.

Tal com estan les coses avui, en què els pares sempre creuen que la jornada escolar és curta, que voldrien allargar amb repassos o classes particulars; i per altra banda els mestres que es veuen forçats per uns programes que valoren més els coneixements que la creativitat, poc podem fer per una pedagogia de d'oci. Un canvi de mentalitat, doncs, és urgent.

Un canvi de mentalitat exigeix que desapareguin la mercantilització de l'oci i del temps lliure, ocupats a base d'enginyoses màquines. Perquè l'home s'autorrealitzi en el temps lliure no fan falta màquines. El camp, la muntanya, el mar, les mans, i la imaginació poden i han de fer que l'home **adquireixi, contempli, frueixi i creï.** Hem de fer que els

nostres nens tornin a descobrir la joia de fabricar-se un camió amb una capsa i un cordill. Hem de fer que el nen no esperi que li diguin per la tele a què ha de jugar.

La pedagogia de l'oci ha de ser una pedagogia de re-creació, que ha d'ensenyar a descansar i a viure en societat, perquè només així l'home es realitzarà en llibertat. Com a conseqüència d'aquesta visió de l'acció educativa, veurem la importància de l'educació permanent i de l'educació popular.

Però mentre l'escola sigui una fàbrica de donar títols, resultarà molt difícil fer una pedagogia de l'oci.

Si l'escola ha de ser preparació per a la vida, hem de tenir en compte que la vida és també oci, temps lliure, vacances, jubilació...

Temps lliure no vol dir temps buit.

LA COMANDA DE VILALBA

Vilalba, el 1531, rep com a fruit d'una ordre del rei Carles I, l'ésser considerada amb el títol de Comanda.

El motiu d'aquesta decisió es degué a què el primer rei de la Casa dels Àustries, així com el seu fill Felip II, procurà treure poder a l'església desmembrant les seves comandes i limitant-li l'acumulació de propietats que tenia des de la Reconquesta.

Vilalba pertanyia a la Comanda d'Ascó i en aquesta vila estaven centralitzats els serveis de l'exèrcit, administració i clerecia.

Així, doncs, des de 1531, Vilalba regeix un territori propi i té, normalment, residència dins la vila un comanador, com a cap de la nova estructuració administrativa que havia d'atorgar a la nostra vila, durant els dos segles següents, el màxim floriment socio-econòmic.

La Comanda era una unitat administrativa d'una orde militar governada i dirigida per un comanador. Aquest càrrec requeia ordinàriament en algun frare, fill del poble o burgès notable, però que mai tenia una estada massa llarga a la població.

Des de 1621 sempre recau el càrrec en un religiós i només en un sol cas en un clergue català.

Tenim una petita referència dels Vernet com a Comanador, després, coneixem l'existència de Vicent Coll, escrivà de Ca la Vila, a qui li donaren càrrec de Comanador l'any 1708.

El darrer dels Comanadors el trobem el 1723. Es tracta del Sr. Tomàs de Torres y Carrós.

En aquells anys de fortíssim centralisme borbònic, el càrrec solia recaure en un militar.

A Vilalba hi havia un fort contingent d'exèrcit. Quan aquests militars marxaren a Vilalba, possiblement el càrrec de Comanador desapare-